

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277835600/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

mig med det samme! Har jeg ikke lydt dine Ord fra min Ungdom? Har jeg ikke fulgt dine Bud til sidste Tøddel? Har jeg ikke ofret mit Liv for andre, som du? Driv mig ikke videre, at jeg ikke skal vende mig imod dig! Herre, du har set, hvilken Tjener jeg er dig, frygter du mig ikke som Fjende? Véd du ikke, jeg er stærk!"

Benedict var krøbet ned i Sengens Fodende, stirrende af Rædsel. Hver Lyd var frosset bort fra hans Læbe. Askegrå så han Eberhards kæmpestore Skikkelse rase dér mod Loftet med knyttet Næve, med Skum om Munden kives med Gud — og pludselig, næsegrus styrte om, ramt som af en Øxe, bevidstløs af Sult og Ophidselse.

Aldrig glemte Benedict den Scene og aldrig de Nætter efter, Måneder, ja År igennem, når Eberhard i sin bare, grove Skjorte, med vildt udrukke Arme og knoklede, sorthårede Ben lå på det iskolde Gulv og anrøbte Gud om Tilgivelse, ydmygende sig til det yderste, anklagende sig for Hovmod, for Trods, for Gærningsgodhed, ned-sættende sig under Forbrydernes Standpunkt, til et Væsen lavere end Kvinderne dernede ja lavere end Rigmanden, der holdt dem — til han ousider rejste sig, med tårevådt, roligt Ansigt:

"Tak, Herre, Tak, nu føler jeg i mit Hjerte, du har forstået og tilgivet, ja, nu véd jeg, det var dit Værk, at mit Hovmod skulde dø! O, Herre, pløj mit Hjerte med din Vredes lugende Plov! du ene store og stærke!"

Og derfor tav Benedict nu, tav og tvang sit Ansigt og sit Skrig, som han havde gemt sine Tårer, da de skulde forlade denne Stue. Eberhard havde jo lært ham det i hin Oprørs Vanvidsstund, i Angerens Torturnætter, i sit Suk, da han før slap Ranslen ned, i sit Ansigts Glemsel nys -- at ene i Guds Vilje er der Frelse og Fred, at først når hver Egenvilje er død, holder Jesus sit Indtog i Hjertet.

Og Benedict buskede, mens han, sitrende af Uvishedens Nød, sad her på Eberhards Rejsekiste med Bløddråbekransen om Krucifixet med den blege Frelser på, en Morgen for længe siden, da alle Sunde atter havde lukket sig for Eberhard i dette fremmede og fjendtlige Land, og han vækkede ham, inden han gik ud at søge